

- , 1974b. The spring fauna of Collembola (Insecta) from Rhodes, with descriptions of some new taxa. — *Beaufortia* 22 (292): 105—152.
- Handschin, E. H., 1924. Oekologosche und biologische Beobachtungen an der Collembolenfauna des schweizerischen Nationalparkes. — *Verh. naturf. Ges. Basel* 35 (2): 71—101.
- Kevan, P. G., 1972. Collembola on flowers on Banks Island, N. W. T. — *Quaest. ent.* 8 (2): 121—121.
- Kevan, P. G. & D. Keith McE. Kevan, 1970. Collembola as pollen feeders and flower visitors with observations from the High Arctic. — *Quaest. ent.* 6: 311—326.

Plantage Middenlaan 64, 1018 DH Amsterdam.

Uralaphorura, a new name for Uralia Martynova, 1976 (Collembola: Onychiuridae)

by

E. F. MARTYNOVA

Quite recently, I proposed the subgenus *Onychiurus* (*Uralia*) for a new species of Collembola from Siberia (Martynova, 1976). The subgeneric name, however, appears now to be preoccupied, as it was used for a genus of birds by Mulsant & Verreaux, 1866. I consequently now propose as replacement name for the subgenus *Uralaphora*. The subgenus is closely related to *Protaphorura*, but is distinguished by the possession of a clavata tenent hair on all tibiotarsi; this character is very unusual within the family Onychiuridae.

REFERENCES

- Martynova, E. F., 1976. Species of genus *Onychiurus* Gervais, 1841 (Collembola, Onychiuridae) from the north and north-east of Asia. — *Novie i maloizvestnie vidi fauni Sibiri* 10: 5—44 (6).
- Mulsant, E., J. Verreaux & E. Verreaux, 1866. Essai d'une classification méthodique des Trochilidés comprenant le catalogue de toutes les espèces connues de ces oiseaux. — *Mém. Soc. Imp. Sci. nat. Cherbourg* 12: 148—242 (225).
- Katedra Entomologii, Biologo-pochvenie th-t, Universitetskaja nab., 7/9, Leningrad 199164, USSR.

DENNIS, R. L. H., 1977. THE BRITISH BUTTERFLIES — THEIR ORIGIN AND ESTABLISHMENT. pp 318, 20 figs, 15 tabellen. E. W. Classey Ltd., Faringdon, Oxon, England. SN7 7DR ISBN 0-900848-44-4. Prijs gebonden £ 10.

Dit boek is de derde poging om het ontstaan en het verdere verloop van de Britse dagvlinderfauna te reconstrueren. De eerste, die zich met deze problemen bezig hield, was E. B. Ford, die daaraan in zijn boek „British Butterflies” (1945) een hoofdstuk wijdde. In 1947 volgde B. P. Beirne met zijn uitvoeriger publicatie „The origin and history of the British Macrolepidoptera”. En nu, 30 jaar later, volgt een volledig boekwerk.

Dennis begint met een uitvoerige bespreking van de geologische geschiedenis van de Britse eilanden sinds het einde van de laatste ijstijd en het begin van het Pleistoceen. Deze vormt het stramien waarop al zijn verdere argumentaties berusten. Sinds 1947 zijn tal van nieuwe gegevens op palaeontologisch en geologisch gebied bekend geworden, die maken dat Dennis' conclusies soms belangrijk afwijken van die van zijn voorgangers. Namen deze nog het bestaan van refugiën aan, waarin sommige soorten de laatste ijstijd hadden kunnen overleven, volgens de nu bekende gegevens moet dit als uitgesloten geacht worden. Alle nu op de eilanden voorkomende soorten moeten daar na de laatste ijstijd pas gekomen zijn (net als bij ons). Uitvoerig wordt o.a. de geografische variabiliteit op de Britse eilanden nagegaan. Van grote betekenis is daarbij de isolatie geweest na de verbreking van de verbindingen met het continent. Pas toen geen uitwisse-